

Ludwig Conrad Schroeder

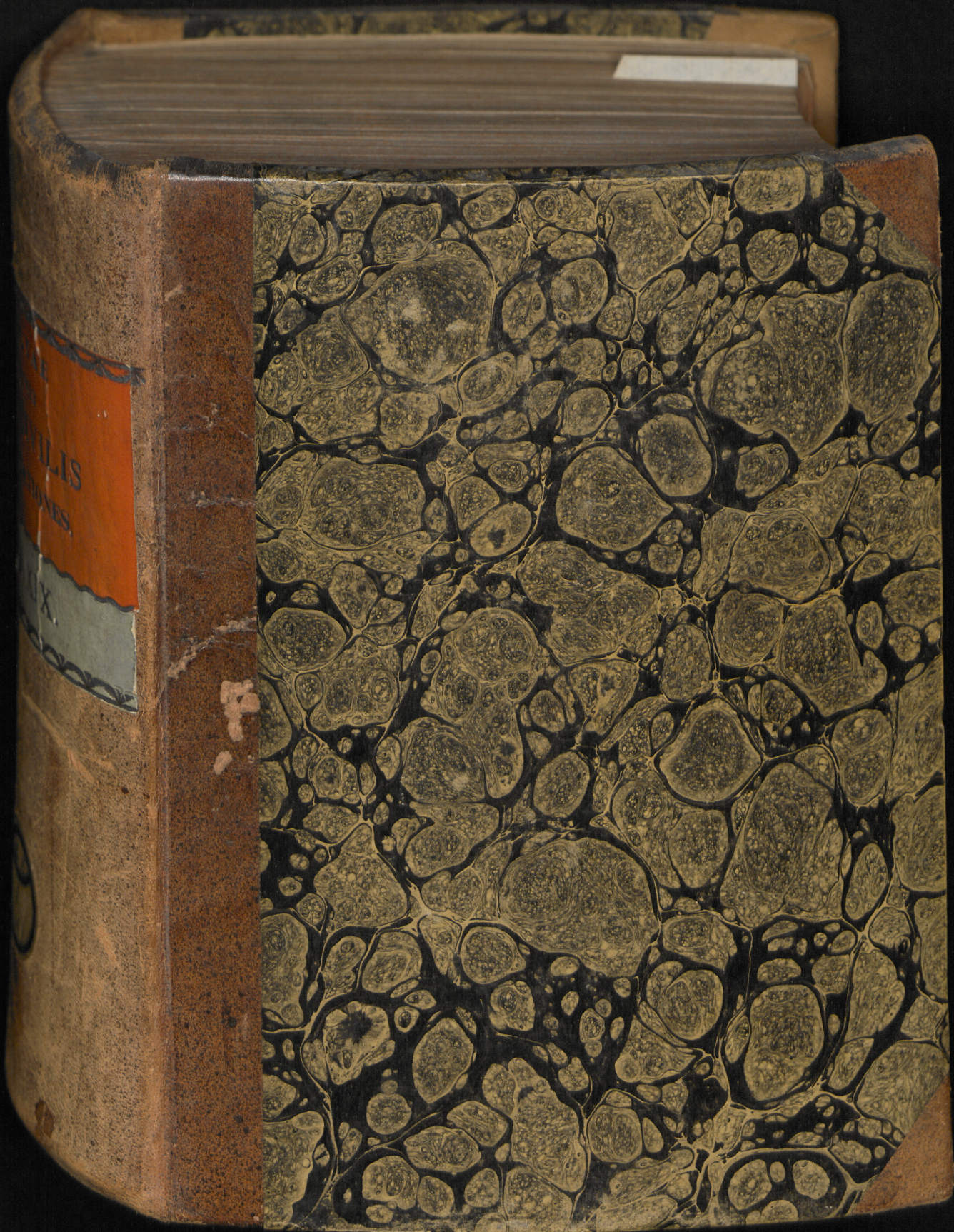
Lvd. Conr. Schroederi I. V. D. Programma De Actione Negatoria Pro Specie Contravindicationis Apvd Romanos Non Habenda : Qvo Generosissimi Atqve Praenobilissimi Commilitones Ad Lectiones Per Instans Semestre Aestivvm Habendas Invitantvr

Marpvrgi Cattovrm: Typis Philippi Casimiri Mvlleri, Anno MDCCL

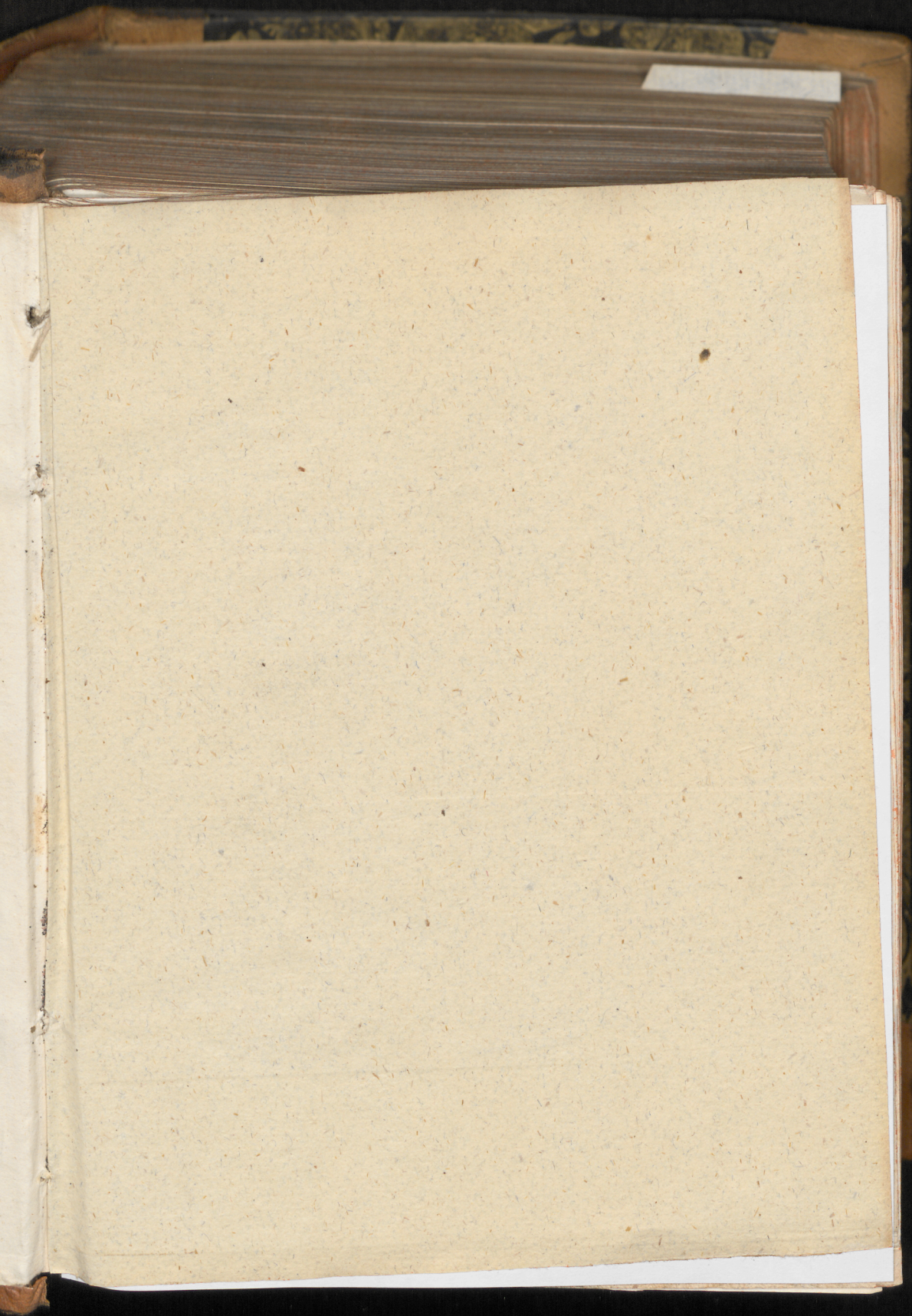
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1010744291>

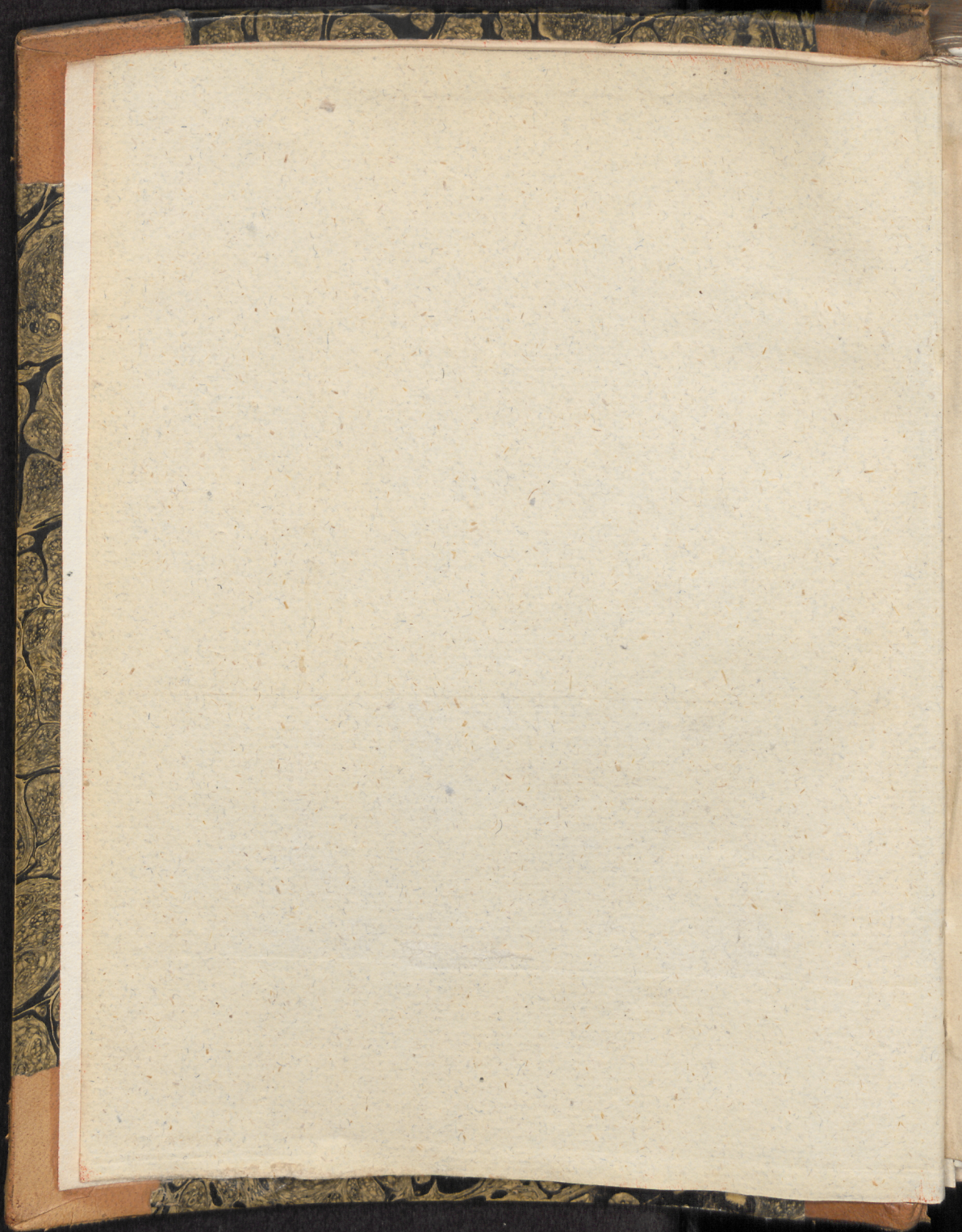
Druck Freier Zugang

N. K. — 1 (19.)

LYD. CONR. SCHROEDERI

I. V. D.

PROGRAMMA

#21

DE
ACTIONE NEGATORIA
PRO SPECIE CONTRAVINDICATIONIS
APVD ROMANOS NON
HABENDA

quo
GENEROSISSIMI ATQVE PRAENOBILISSIMI
COMMILITONES

AD
LECTIONES
PER INSTANS SEMESTRE AESTIVVM
HABENDAS

INVITANTVR.

MARPVRGI CATTORVM
Typis PHILIPPI CASIMIRI MÜLLERI
ANNO MDCCL.

LVD. CONN. SCHROEDER

PROGRAMMA

ACTIONE NEGATORIA

PRO SPECIE CONTRAINDICATIONIS

GENUINISSIMI ATQUE TRANSCRIBISSIMI

COMMENTARIIS

LECTIONES

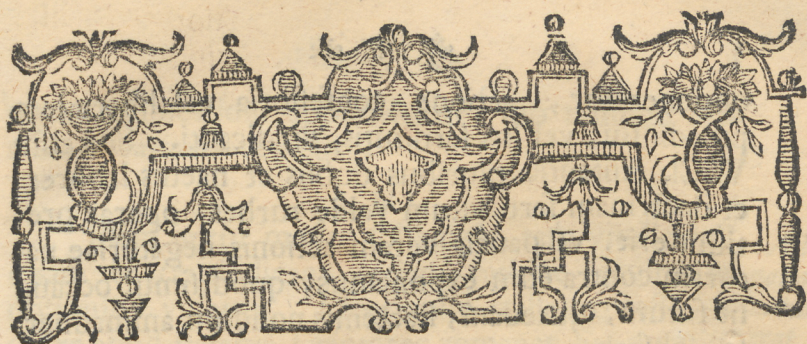
PER INSTANS SEMESTRE ASSIVUM

HABENDAS

IN VITAM VITAE

INSTITUTUM

INSTITUTUM

§. I.

Inter iuris romani quaestiones, subtilibus Romanorum disputationibus, et acutis interpretationibus, difficiles factas, a iurium interpretationibus in primis doctrina de seruitutibus referatur. *Ratio instituti exponitur.* Siue enim ipsam seruitutum naturam, siue varia earum attributa consideremus, tot semper peculiare hypotheses inueniuntur, a gente sagacissima excogitatae, ut haec materia summos quoque Iureconsultos fatigarit. Non itaque mirandum, quod praxis hodierna pluribus in partibus cum iure romano non conueniat. Interea tamen, in hisce differentiis notandis, cum IO. FRID. REINHARDTO non eo usque progredi vellem, ut actionem negatoriam, prouti ea hodie ad libertatem praedii vindicandam usurpatur, totam contra sententiam iuris romani inuectam putarem. Hic enim in *dissertatione*, quam titulo, *paradoxa circa actionem negatoriam*, inscripsit, et *sub praesidio* v. C. ANDR. FL. RIVINI *Vitembergae* defendit, eam actionem pro sola quadam contrauindicationis specie apud Romanos habet, quae a reo tantum actori oppo-

opponeretur, actione confessoria vel libertatem praedii sui, vel ius seruitutis, vindicanti. Sed cum V. Cl. sententia pluribus dubiis et naeuis laboret, et doctrinam seruitutum valde turbet; operae pretium erit, ut paucis veram actionis negatoriae naturam contra eum exponamus, quod simul occasio fit futura, quaedam, haecenus nondum animaduersa, obseruandi.

§. II.

Modus antiquus contrahendi traditur.

Notum est, post promulgatas apud Romanos XII. tabulas Iureconsultos legis actiones, siue formulas, inuenisse, quibus litigantes in iudicio experirentur, quod legibus XII tabularum nullus modus fuisset praescriptus, quo causa in iudicio exponeretur. a) Sollemnia hinc verba sunt orta, adeo accurate obseruanda, ut is causa caderet, qui vel syllaba a consueta formula aberrasset. Si igitur res ab altero effet euincenda, & per sollemnem illam *litem vindictiarum* rei controuersae possessor constitutus; actor sollemnibus verbis rem a possessore vindicabat: *hunc fundum meum esse aio ex iure quiritium* b). Reo contra, si non cedere, sed contendere vellet, itidem erat formula prodita, sub dispendio litis obseruanda: *et ego hunc fundum meum esse aio ex iure quiritium*. c) Haec igitur formula, quae alterius

a) CHR. GOTHOFR. HOFFMANN, in *hist. iur. lib. I. cap. I. per. 4. §. 6. p. 201. seq.*

b) CAROLVS SIGONIUS *de iudiciis lib. I. cap. I. p. 376. seq. operum. IA.*

COEVS GOTHOFREDVS *ad VI. legem XII. tabularum p. 212.*

c) V. OMN, NIC. HIER. GVNDLING in *diff. de rei vindicatione ex iur. rom. et patrio. c. I. §. 5-7.*

regius vindicationi opponeretur, sub nomine *contrauindicationis* veniebat.

§. III.

Idem igitur modus sollempnis, tam vindicandi, quam contrauindicandi etiam ratione seruitutum obtinuisse videtur. Licet enim nulla expressa hac de re apud veteres scriptores romanos fiat mentio; credibile id tamen est, quod actiones occasione earundem oriundae reales sint, et in legibus passim *vindicationes* vocentur, d) quibus semper a reo secundum ius antiquum contrauindicationes fuerunt opponendae. e) Sed minime tamen hinc poterit deduci, quod per solam actionem confessoriam tum libertas praedii, tum ius seruitutis, fuerit vindicatum: actio autem negatoria tantum instar contrauindicationis, et exceptionis, alterius actioni opponenda. Patebit hoc maxime, si ex legibus, et discrimine formularum, quod in iis maxime commendatur, f) exponamus, quibus in casibus singulae actionum species fuerint usurpatae.

Actio negatoria sua natura non erat contrauindicationis.

§. IV.

Ad clariorem autem legum expositionem maxime inferuet, si ad distinctionem seruitutum in affirmatiuas et negatiuas probe attendamus. In affirmatiuis seruitutibus, quae in *patiendo* consistunt, ad ius seruitutis vindicandum actio confessoria erat comparata, cuius formula erat adfir-

Quod ratione affirmatiuarum

A 3

mati-

d) §. 15. I. de act. l. 1. l. 2. D. de seru. vind.

e) laud. GUNDLING. in diff. cit. §. 7.

f) conf. l. 6. pr. l. 11. eod.

mativae concepta: *aio ius mihi esse, ire, agere, vel frui.* g) Verisimile igitur videtur, quod, si reus secundum ius antiquum formularium voluisset contraindicare, hoc factum fuisset per formulam, quae in legibus alias actioni negatoriae propria est: *aio ius tibi non esse, me invito, ire, agere, vel frui.* h) Sed male aliquis inde repeteret, quod actio negatoria semper naturam habuisset contraindicationis, quum aliis in casibus eius rei contrarium ex legibus manifesto adpareat.

§. V.

*Seruitu-
tum, et*

Ita enim alia obtinebat ratio, si quis alteri ius servitutis negaret. Tunc enim ab actore non fuit per actionem confessoriam in genere libertas praedii vindicata, et a reo in contraindicatione demum ius servitutis oppositum: sed ab actore per actionem negatoriam speciatim ius eundi, agendi, vel fruendi, reo negatum. Docet hoc in primis, praeter MARCIANVM, i) VLPIANVS, l) qui, dum de actione disquirat, quae proprietario contra fructuarium sit danda, ait, *negativam ipsi competere, qua negaret ius esse utendi fructuario, vel ius sibi esse prohibendi, ne alter frueretur.* Actori igitur haec actio dabatur, et ipsissima erat negatoria, uti vel inde patet, quod *idem* Iureconsultus alibi m) adfirmet, hanc actionem *domino dari, qui ius servitutis alteri negat.* Non itaque actor

g) l. 8. l. 9. eod.

h) l. 5. pr. si ususfr. pet. l. 8. si serv. vind.

i) l. 11. de pignor.

l) l. 5. pr. si ususfr. pet.

m) l. 2. pr. si serv. vind.

actor in formula actionis negatoriae se in genere in libertate praedii fundabat, quo casu nimis vaga fuisset eius petitio: sed speciatim alterius ius seruitutis impugnabat. Nec enim proprie a reo potest libertas vindicari, cum is eam nunquam possideat, sed ius tantum seruitutis, quo illa impeditur. Potius igitur eo saltem respectu per actionem negatoriam libertas dicitur vindicari, quod illa ius tribuat, alteri ius seruitutis negandi. Nam necesse est, ut praesumatur, illum iam vi domini libertatem habere, qui alterius ius seruitutis in dubium vocat, cum alias nullo iure gauderet ad hanc actionem instituendam.

§. VI.

Nec melius fundamentum habet Cl. REINHARDTI opinio ratione seruitutum negatiuarum, dum praeter alios b. IVSTVM HENNING. BOEHMERVM n) erroris vult incusare, quod dicat, actioni negatoriae locum esse, ubi quis vi seruitutis, sibi competentis, alteri facultatem negat, aliquid faciendi. Negatoriam autem actionem hic usu venisse, ex legibus clarum est, dum formulam agendi hic *negatiue* esse concipiendam, tradunt: *aito ius tibi non esse, altius tollere, vel ita aedificatum habere.* o) Cum enim in legibus semper discrimen formularum maxime obseruetur; generatim actio negatoria erit vocanda, quae ex iure prohibendi nascitur, sive hoc ex praesumptione libertatis competat,

n) de action. sect. III. cap. 2.
§. 40. not. p.

o) l. 4. §. fin. l. 6. pr. si seru. vind.

petat, vti in adfirmatiuis seruitutibus vidimus, siue id ex ipso seruitutis iure oriatur, vti praesens species declarat. Hinc, si formula sit negatiue concepta, ipsa actio quoque in legibus p) *negatiua* vocatur, ad quam IVSTINIANVS q) speciatim refert exempla: *si quis intendat, ius non esse aduersario altius tollendi, prospiciendiue.* Non autem per modum contrauidicationis, sed per modum vindicationis, siue actionis, hasce formulas vsu venisse, praeter alios AFRICANVS r) docet, dum casum exponit, ubi quis egerat, *ius alteri non esse altius tollendi, et reus non defendebatur.*

§. VII.

ostenditur.

Si quis autem ratione harum seruitutum negatiuarum alteri ius seruitutis, et facultatem prohibendi, negaret; adfirmatiue, formula actionis confessoriae, agebatur. Ita enim Imperator s) inter actiones confessorias refert exemplum, *si quis agat, ius sibi esse aedes altius tollendi*, quod reus negabat vi seruitutis, quam praetendebat. Multo manifestius autem hoc ex VLPIANO t) adparet, vbi ait, quod ille, qui liberas aedes habet, possit contra prohibentem agere: *ius sibi esse altius aedes tollendi, inuito eo, quocum ageret.* Hac igitur demum in specie, si reus voluisset secundum ius antiquum contrauidicare, id faciendum fuisset ex sententia actionis negatoriae: *ius alteri non esse aedes altius tollendi.*

Sed,

p) l. 5. pr. si usufr. pet. §. 2.
l. de action.

q) c. §. 2.

r) l. 15. de op. nou. nunc.

s) l. c.

t) in l. 4. §. 7. si seru. vind.

Sed uti iam vidimus, hoc minime impediēbat, quo minus actio negatoria, si res id ferret, per modum actionis posset proponi; cum etiam formula actionis confessoriae potuisset actori, actione negatoria agenti, per modum exceptionis, siue contraindicacionis, opponi.

§. VIII.

Planus igitur secundum hanc distinctionem est *Sensus §. 2.* sensus Imperatoris v) ratione seruitutis *altius aedes I. de action. non tollendi*, cuius explicatio alias interpretibus *vi-exponitur.* detur maxime difficilis. Quia enim inter adfirmatiuas et negatiuas seruitutes non distinguebant, mirum iis videbatur, qua ratione formula, *aio ius tibi non esse altius tollendi*, posset ad negatorias actiones referri, quod ex ipso seruitutis iure esset oriunda. Hinc REINH. BACHOVIVS, x) ARN. VINNIUS, y) aliique, Tribonianum hic erroris incusarunt: quod autem sine causa factum fuisse, iam facile patet. Pariter putarunt, formulam, *aio mihi ius esse altius tollendi*, non ex libertate, sed ex ipso seruitutis iure oriri, quod ea ab Imperatore, pro specie actionis confessoriae haberetur. Finxerunt igitur I. G. HEINECCIUS z) VLR. HVBERVS, a) aliique, casum, vbi quis sibi a vicino facultatem stipulatus fuerat, aedes altius tollendi, quam per legem ciuitatis liceret. Verum etiam est, quod talis seruitus possit existere: sed eius nullibi in iure fit mentio, eaque

v) in c. §. 2. I. de act.

z) in element. Inst. §. 405.

x) in commentar. ad c. §. 2.

a) in praelect. ad Inst. l. 2.

y) in commentar. ad eund. §.

tit. 3. §. 11.

p. m. 769.

B

eaque *in patiendo* consistit, vt ita sit adfirmatiua, & plane diuersa ab illa negatiua, ratione cuius Imp. formulas agendi recenset, et quae *in non faciendo* consistit. VLPIANVS enim, *b)* a quo illae formulae in *Institutionibus* mutuatae videntur, expresse testatur, quod ex iure libertatis adfirmatiue agatur, *ius sibi esse altius tollendi*, et negatiue ex iure seruitutis, *ius alteri non esse altius tollendi*. Turbaretur etiam mutua relatio inter hasce formulas, sub qua ab Imperatore recensentur, si hunc finem illam seruitutis speciem in mente habuisse, statueremus.

§. VIII.

*Iure nouo
sublatus
fuit vsus
contrauin-
dicatio-
num,*

Ceterum autem, ille modus ratione seruitutum vindicandi, tum contrauindicandi, iure tantum apud Romanos antiquo videtur obtinuisse. Nam vti deinde in vindicationibus rerum corporaliū accidit, vt reo non amplius opus esset contrauindicatione, postquam praetor generali edicto rei vindicationem contra quemcunque possessorem concesserat, siue contrauindicaret, siue non; *c)* sic idem ratione seruitutum contigisse videtur. Ita enim non amplius condemnatio statim fiebat, si reus non contrauindicaret, sed si demum actor dominum rei, vel ius seruitutis, probaret, licet reus vel nullo iure possideret. *d)* Hinc quoque rarissima sunt vestigia antiquae illius contrauindicationis in Digestis, et fe-
re

b) l. 4. §. fin. l. 6. pr. si seru. vind.

c) V. GER. NOODT *in comm.* ad D. lib. VI. tit. I. p. 157.

d) l. ult. C. de rei vind. add. laudatiss. GUNDLING *in* diff. cit. §. 7.

re ubique ex scriptis veterum Iureconsultorum eliminata, quod hic ritus non amplius cum ordine iudiciorum tempore IUSTINIANI conveniret, solennitatibus formulariis iam diu sublatis, ut quoque hodie potius ex antiquis scriptoribus romanis, quam ex corpore iuris, sit addiscendus. Non saltem ad antiquam contrauindicationem spectant verba IUSTINIANI, ubi in *Institutionibus e)* inter actiones reales actiones negatorias refert, et, postquam confessorias enumerasset, expresse dicit, *contra quoque negativas dari, quae cum illis inuicem essent proditae.* Factum enim hoc solum ad diuersitatem harum actionum indicandam. Neque etiam credibile est, quod Imper. illo loco, ubi de usu sui temporis loquitur, actionem negatoriam pro specie contrauindicationis potuerit venditare, cuius usus iam diu fuerat sublatus.

§. X.

Patet igitur, quae sit iure Iustiniano actionis *et actio negatoria* natura. Eam, aequae ac confessoriam, *gatoria a- actori dabatur contra possidentem,* actor instituebat, et, si reus intentioni actoris contradiceret, hoc non fiebat per modum sollemnis contrauindicationis, sed per modum simplicis exceptionis. Patet hoc in primis ex ea ratione, quod VLPPIANVS *f)* aliique Iureconsulti, adfirmant, negatoriam actionem, uti confessoriam, actori dari, contra reum possidentem; quod fieri plane non potuisset, si illa tantum pro specie contrauindicationis foret reputanda. Notum enim est ex antiquo processu iudiciario apud Romanos, quod non actor,

B 2

fed

e) §. 2. de act.

f) l. 8. §. 3. si seru. vind.

fed solus reus possessor potuerit contraindicare. (§. 2.) Cum enim demum per litem vindictarum esset definitum, quis rei, vel iuris, foret possessor; actor contra hunc instituebat vindictionem, cui tunc a reo contraindicatio opponebatur.

§. XI.

*non autem
contra re-
um non
possiden-
tem.*

Communis quidem est opinio, quod actio negatoria, uti confessoria, detur tum contra reum possidentem, tum non possidentem: g) sed omnes hoc ex infirma ratione adstruunt, quod seruitutes non vere possideantur. Nam postquam fuit receptum, quod seruitutes, uti alia iura, tamen quasi possideantur; eadem ratio iuris fuit ad quasi possessionem applicata, quae antea in vera possessione obtinuerat. Recte igitur CHRISTIANVS THOMASIVS h) illi errori obuiam iuit, et solide ex VLPIANO, aliisque Iureconsultis, docuit, quod illae actiones tantum contra possidentem habuerint locum. Interim tamen V. C. antimoniā ferē non conciliabilem inter illam VLPIANI l. 8 §. 3. si seru. vind. esse putat, atque l. 6. §. 1. cod. et l. 5. §. fin. si usufr. pet. in quibus Iureconsultus asserit, quod quis possit esse iuris et petitor et possessor, cum hoc tamen in priori illa lege distincte negasset. Conciliationem quidem, a nemine adhuc tentatam, ipse suggerere studet i) ex dissensu antiquorum Iureconsultorum, an seruitutes possint possideri: sed neque

g) GER. NOODT *de usufr.* l. II. c. 15. p. 412. seq. VLR. HUBER *in prael. ad Inst.* l. IV. tit. VI. §. 6. h) *in diss. de onere probandi in act. negator.* §. 9. seq. i) l. c. §. 17.

neque ipse ei multum fidei, neque ea probabilis est. Quis enim credet, VLPIANVM, summum Iureconsultum, duas tam diuersas sententias probasse, cum eius tempore iam diu sententia fuerit vsu probata, quod seruitutes quasi possideantur, et praetor quasi possidentes tueri coeperit, vti ex permultis legibus, et titulis interdicatorum, constat? Planam igitur saltem harum legum explicationem trademus, ex qua patefcet, quod minime VLPIANVS velit, actionem negatoriam etiam contra non possidentem dari, et in ceteris ad cel. THOMASII rationes prouocabimus.

§. XII.

Priori in lege 1) VLPIANVS speciem tra- Sensus
 ctat seruitutis negatiuae, *de non altius aedes tollen-* VLPIANI
do, et eum, qui hanc seruitutem praetendit, pe- in l. 6. §. 1.
titorem et possessorem huius iuris vocat, quamdiu si seru.
 alter nondum altius aedificarit. Sed clara erit lex, vind. expo-
 dummodo indagemus, quo sensu, et quem in nitur,
 finem, hic actor vocetur possessor. Iureconsultus
 ait, *cum posse aedificantem prohibere et civili actione,*
et interdicto, quod vi aut clam; quae verba indicant,
 quod actor tantum possessor *civilis* hic vocetur, qua-
 tenus nempe ei interdictum competit contra alterum,
 qui per aedificationem ipsum *naturali* iuris possessio-
 ne priuauit, et vitiose possidet. Haec enim duas posses-
 sionum species a Iureconsulto sibi inuicem opponi,
 vel inde patet, quod statim subiungat verba:
sed si patiente eo aedificauero, ego possessor ero effe-
ctus, vt vitiose non possideam, nec locus sit inter-
 dicto.

B 3

1) l. 6. §. 1. si seru. vind.

dicto. Ipse igitur VLPPIANVS hic potius testatur, quod ad actionem instituendam opus sit, ut alter aedificarit, et ita saltem *naturaliter*, licet vitiose, possideat. Nam hoc demum casu, cum illa actione ciuili, quae hic negatiua erat, (§. 6.) *interdictum, quod vi aut clam*, electiue concurrere adfirmat, cuius ipsa natura ostendit, quod non prius ei sit locus, nisi quis alterius facto iniusto naturali possessione rei, vel iuris, sit priuatus. m) Conuenit quoque eatenus actio negatoria cum rei vindicatione, quae contra quemlibet rei possessorem datur, qui naturalem rei restituendae facultatem habet. n)

§. XIII.

et in l. 5. §. fin. si usufr. fr. pet.

Nec magis altera lex VLPPIANI o) ob stare videtur, in qua dicit, quod fructuarius actione concessoria agens, et proprietarius negatoria agens, nihil fructuum nomine consequantur, *si sint possessores*, sed tantum, *ne amplius inquietentur*. Ipse igitur Iureconsultus adfirmat, quod minimum istis actionibus locus sit, si quis alterum in quasi possessione, vel seruitutis, vel libertatis, turbarit. Iam vero notissimi iuris est, quod quasi possessio seruitutis in libero tantum usu, et patientia alterius, consistat. p) Cessante ergo alterius patientia, et impedito per factum turbatiuum libero usu; manifestum est, etiam naturalem alterius quasi possessionem cessare. Re vera igitur VLPPIANVS hic consentit,

m) l. 1. quod vi aut clam

n) l. 9. de rei vind.

o) l. 5. §. f. si usufr. pet.

p) l. fin. de seruit. l. 10. pr. si seru. vind.

fentit, quod illae actiones tantum ei dentur, qui non est possessor, et minimum naturali, vel seruitutis, vel libertatis, possessione priuatus. Hinc eo saltem respectu adfirmat, quod eae etiam possessoribus dentur, quia non solum *ciuilit*er adhuc tales sunt, et interdictum iis competit, ad *naturalem* possessionem recuperandam; sed etiam, quia haecenus libere fructus perceperunt, ut eo nomine nihil a reo, iam turbante, possint petere.

§. XIV.

Facile iam est, conuenientiam praxis hodiernae cum iure romano ratione actionis negatoriae tradere. Vidimus enim, hanc actionem etiam apud Romanos per modum actionis fuisse institutam. Ostendimus etiam, per eandem actionem in adfirmatiuis seruitutibus libertatem praedii fuisse vindicatam. Vnica igitur ea differentia hic potissimum intercedere videtur, quod apud Romanos in seruitutibus negatiuis per actionem negatoriam ipsum ius seruitutis fuerit vindicatum: quia actor hic negabat, alterum aliquid contra ius suum seruitutis posse facere. In praxi autem probata est sententia, hanc actionem tantum ad tuendam siue vindicandam libertatem praedii esse comparatam: q) quae opinio inde inualuisse videtur, quod *VLPIANVS* r) adfirmet, *negatoria actione alteri a d mino seruitutem negari*. Verum *ICTUS* hoc tantum dicit ratione earum seruitutum, de quibus nobis actiones competunt, ad exemplum earum, quae ad *vsufructum* pertinent. Ipso igitur *VLPIANO* suum assertum limitante, patet omnino, hoc ad solas adfirmatiuas seruitutes, in quarum numerum *vsufructus* pertinet, esse restringendum. Inevitabilis etiam foret antinomia inter hanc et alias leges, quas supra exposuimus, si illud dictum ad negatiuas seruitutes vellemus extendere.

Conuenientia praxis hodiernae cum iure romano

§. XV.

q) *W. A. LAVTERBACH*. in colleg. theor. pract. Dig. lib. III.

tit. V. §. 13. seq. alique passim. r) l. 2. §. 1. §. serui. vind.

ostenditur.

§. XV.

Sed tamen ideo magnum aliquod discrimen inter ius romanum et praxin hodiernam non statuerem. Quod enim ad effectum adinet, perinde est, quomodo actio vocetur, et utrum formula agendi negatiue concipiatur: *ait ius tibi non esse altius tollendi*; an vero ea ex sententia pragmaticorum ita formetur: *ait ius me habere te prohibendi, ne altius tollas*. Semper enim idem ius seruitutis vindicatur. Quin b. i. h. BOEHMERVS s) melius esse, adfirmat, si etiam hodie secundum ius romanum formula actionis negatiue concipiatur, quod hic modus agendi multo esset altero planior.

§. XVI.

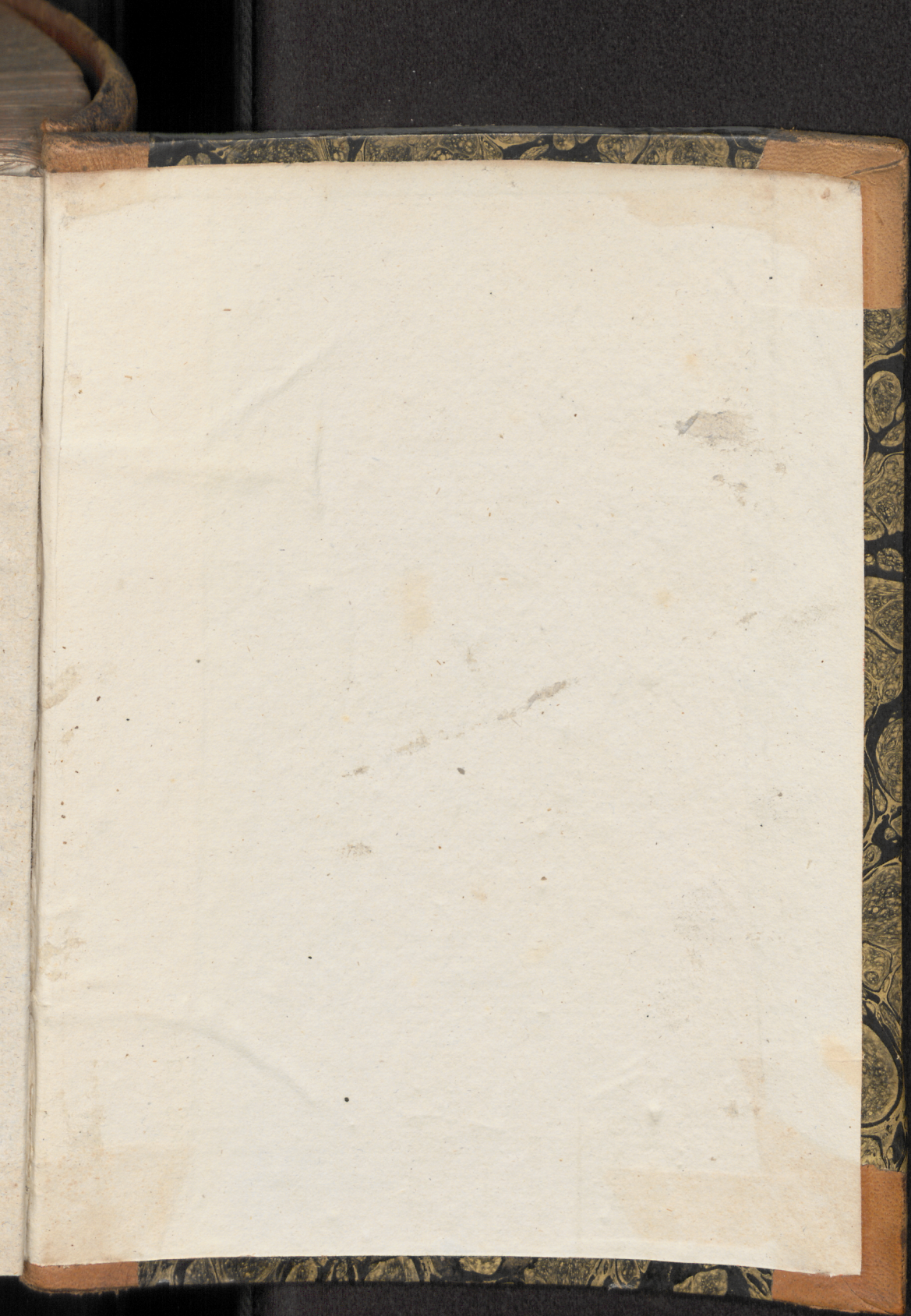
*Inuitatio
ad lectiones
proxime
inchoan-
das.*

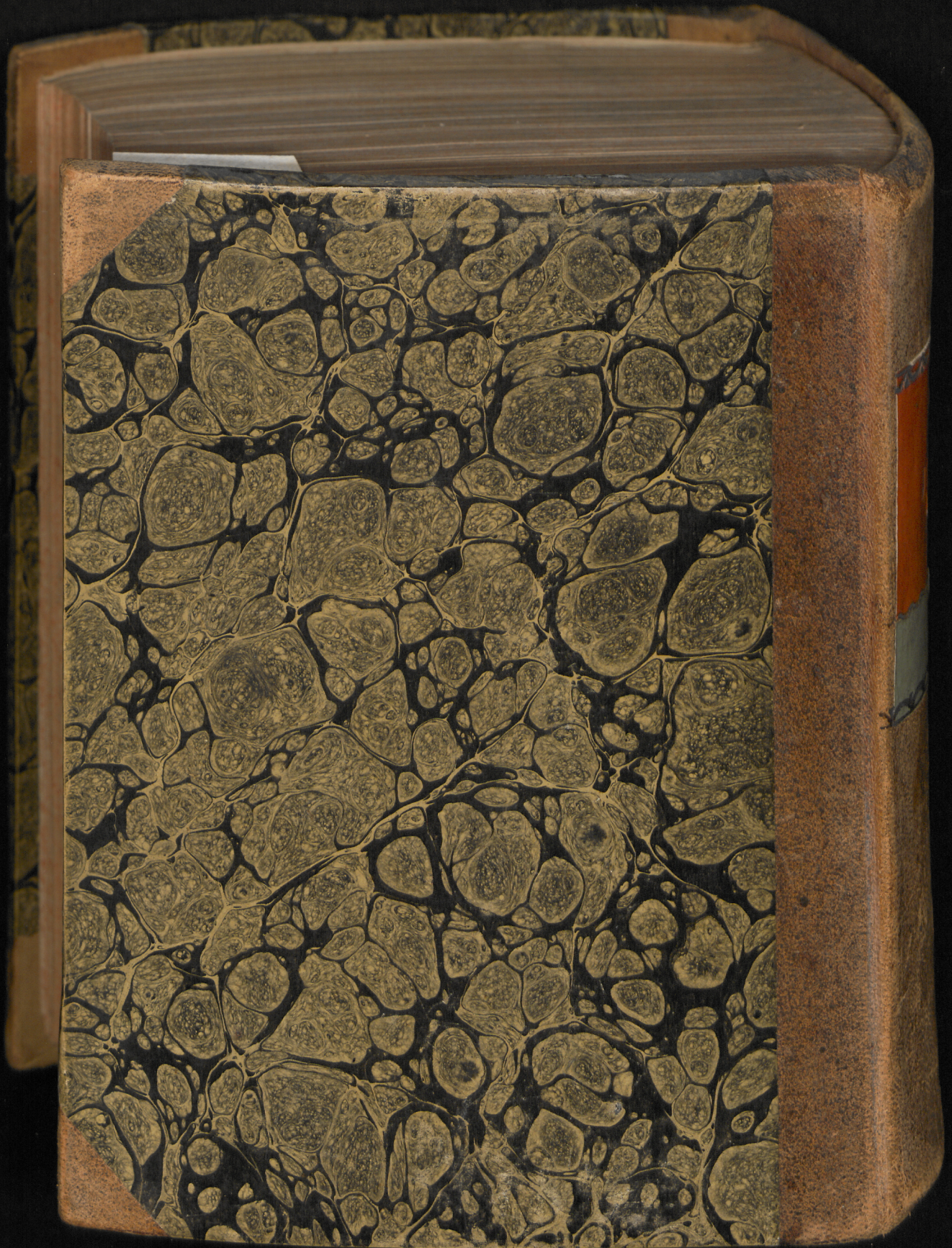
Praefari haec volui ante, quam Generosissimos atque Praenobilissimos Commilitones de lectionibus, quas programmate hoc intimare volui, certiores facerem. Et quidem hora matutina VIII - IX. in V. C. IO. GOTTL. HEINECCII *Syntagma antiquitatum romanarum* praelegam, doctrinam, quae viam sternit ad solidam iurisprudentiae romanae cognitionem acquirendam. Hora autem X - XI. eodem V. C. duce, *elementa Institutionum* interpretabor. Praeterea hora VII - VIII. *Historiam Imperii Romano-Germanici*, praeunte Cel. IO. PAUL. REINHARDO, ita exponam, ut non solum facta, et res gestae Regum et Imperatorum, cum mutationibus, quae in Imperio contigere, accurate et distincte recensentur, sed et faciem illa praeferat iuri publico operam nauaturis. Denique hora pomeridiana II - III. Cel. HEINECCII, vel IO. STEPH. PUTTERI, *elementa iuris germanici* explicabo, doctrinam omnino, quo iucundior, eo vtiliorem. Si qui sint Honoratissimorum Commilitonum, Collegium in V. C. b. IO. ADAM. KOPPII *Historiam iuris* a me defenderunt, neque hac in parte ipsis deero. Initium autem lectionum e valvis Academiae significabo.

Dabam Marburgi Cattorum, idibus Martii,
anno MDCCL.

s) *de action. sect. III. c. 2. §. 40. not. p.*

(mmm) Conferat. RVTGER. RVLANDVS, in *Tractat. de Commissariis et Commissionib. Part. 1. Lib. 2. cap. 15.* et BECKMANNVS in *Dissertat. de Commissariis ad causas iustitiae*, §. 18. seqq.

(nnn) Vriusque generis Exceptiones inconuenienter allegabat contra Serenissimum Ducem Saxo-Gothanum ceu Commissarium, in causa der *Eheleute von Gleichen*. Serenissimus Dux Saxo-Meinungensis, ceu reus, in supplicatione sua etiam die 20. Februarii 1747. pro Mandato de abducendo milite, et Citato ad videndum se incidisse in poenam fractae pacis; quae tamen ab Augustissima Camera Imperiali fuere rejecta Decreto infra allegando, in quo haecce Augustissima Camera etiam inter alia Commissariorum facta approbavit expressis verbis: daß die verordnete Kayserl. Commission ordentlich und legaliter procediren habe.

§. XXVI.

Mandato de sequestrando quoque nunquam non adiungitur Mandatum manutenendo.

Ex praemissis iam adparet satis, quod nunquam non Mandato de sequestrando etiam ab Augustis. Camera Imperiali vel expresse, vel tacite Mandatum de manutenendo adiungi solet; utpote id quoque Cameralis Commissionis dispositio expressis verbis praecipit. Mandatum vero de manutenendo ab Augustissima Camera Imperiali iis casibus, ac quidem expresse decernitur, in quibus huius Augustissimi Archi-Dicasterii Decretis, Iudicialibus, aut Sententiis, vulgo sic dictis Cameralibus non pareretur. Quod si ergo sequestranda sit litigiosa res, aut etiam persona, ea propter ut nimirum ea in re, aut persona fertam quasi ream remque uulneratam accipiat, lite finita, victor, ad sequestrandum decernatur Commissio, Decretumque, uti appellatur, praelocutorium aut prouidentiale, Commissionem antecessit: tunc quoque, ex urgentissima causa, tendi Commissio ad sequestrandum solet simul ad manutenendum; quae Commissio tali in casu vno eodemque actu perficitur, atque Commissio has simul imponit partes, ut prouideat, ne Decreto Camerae Imperialis contraueniatur, resque aut persona de qua litigium obuersetur, eo in casu, quo Decretum Camerale esse voluit, conseruetur. Ex hac ratio etiam in saepe iam allegata causa der *Eheleute von Gleichen*, contra *Sachsen-Meinungen*, Commissio ad sequestrandum, simulque ad manutenendum decreta atque rite promulgata est.

(ooo) Co

